

SIIS, KUI AASTAID OLI 280

20 aastat tagasi olin pärast pedagoogilise instituudi lõpetamist töökohavaliku ees.

Neil aastail tuli Järva-Jaani keskkooli ridamisi uusi õpetajaid, sealhulgas noori. Patt on tunnistada, aga olen hiljem endale tahtnud selliseid noori õpetajaid saada, nagu olime meie siis... Meenuvad Anne Balder (praegu Raava), Reet Tanning (Uljas), Reet Lips (Leppik), Tiiu Rõmmel (Adler), Sirje Asper (Tammara), Anne Pärg (Jüriso), Anu Regi (Lomp) ja teised.

Vanemad kolleegid on meid hiljem korduvalt sooja sõnaga mee-

nutanud. Koolmeistritöös me vaevalt midagi suutsime, praktika oli väike. Aktiivsed olime just klassivälise aja sisustamisel ja kasutamisel.

Harva oli õhtut, mil me poleks astunud mõne vanema kolleegi poole sisse ja «nõudnud» pannkooke teega. Sellega harjuti, ära ei öelnud keegi. Sageli olid meie võõrustajateks noorusliku hingega Ellen Kärnik, alati noori toetav Leida Adler, hea koolmeistrivaistuga, varjatult kelmikas Irina Davõdova, oma otsekohesusega jahmatav Ilse Juns, salapäraselt naeratav Hille Kõrts

(Sokk) ja ka õppealajuhataja Tere Uudeküll. Direktoriperet ei sõandanud me siiski tülitada. Need õhtud olid alati parasjagu lõbusad. Vahel lõi meiega kampa ka Jüri Püvi, intellektuaal ja asjatundja naisküsimuse alal. Siis läks tuliseks vaidluseks, kohati üksteise aasimiseks...

Töötanud aastaid vaheldusrikkas Lõuna-Eestis, olen aeg-ajalt tundnud igatsust tasase Järva-maa järele, inimeste järele noorpõlve Järva-Jaanis. Aga mis ajavahemik see paarkümmend aastat ikka on? Mõelda vaid, tol ajal oli Järva-Jaani hariduselu juba 280aastane.

PEEP LEPPIK,

**Helme kutsekeskkooli nr 30
õppealajuhataja**